

„פורנוגרפיה מזהירה!“ • „הלקאה עצמית של יהודי!“ — מהי באמת משמעותו של לאחרונה ועתיד לעורר הדים ומחלוקת גם בישראל, עם תרגומו לשפה העברית

לאנכם פורנווגי?

שלו, עוררין משכיל, מבריק ומצליח, המשמש בתפקיד של סגן הנציב של ועדת עיריית ניו-יורק לזכויות האדם. החידוי הפסיכואנליטי בפני הפסיכיאטר נעשה בצורה מרדעת אל הפסיכולוגיה. אותו אלכס פורטנוג אינו שופך את ליבו בלבד בפני הפסיכיאטר שלו ומספר מה כואב לו בנפשו, אלא מנסה גם לקבוע מה היא הנברזה המעיקה עליו. למעשה הוא קובע כבר בתחילת הספר את מחלתו הרוחנית, אותה הוא מגדיר כתיסמונת יוצאת-דופן הנושאת את שמי: מועקת פורטנוג.

סנית ואב חלש אופי. אולם ככל שהוא הולך ומתבגר, ר' פעילותו המינית נעשית סוטה יותר, מסתבר לפורטנוג, כי המיניות שלו היא רק מכשיר באמצעותו הוא מנסה להרגיע את חרדותיו הבלתי-מודעות.

★ ★ ★

חיפוש אחר זהות

על עצם קיומן של חרדות אלה, אין כל ויכוח. הן קיימות כמעטו בספר ובעצם כתיבת הספר בידי בן

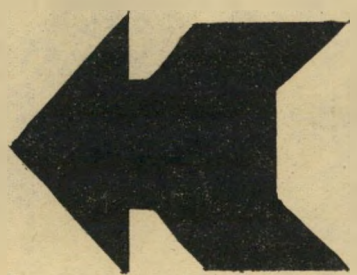
באחד הקטעים בספר, הוא, שכדומה שיותר משאני תוחב את החדק שלי לבחורות הללו, אני תוחבו לרקע החברתי שלהן — משל הייתי מגלה את אמריקה עליי זיון. אולי נכון יותר — כובש את אמריקה. קולומבוס, רבי-החובל סמית, המושל חנטרפ — ועכשיו פורטנוג, משל יעודי ה' מסורש הוא לפתות בחורה אחת מכל 48 המדינות. אשר לי נשים מאלסקה והוא, לגביהן אין לי שום רגשות, לא לכאן ולא לכאן, אין לי שום חשבוניות ליישב, שום שטרות לפרוע, שום חלומות להרגיע — מי הן בשבילי, כנופיית

את האנטי-שמיות

עצמי שאני שוכב עם בחורה, כפי שאני עושה כשאני משפץ, אני משלה את עצמי שאני משפץ. מייד הדבר פועל את פעולתו. לרוע ה' מזל, מכל מקום, כמעט שהגעתי להיכן ש' רציתי להגיע כשיוסי-עבודתה של 'בועה' פועה' מגיע לסימונו. "אוקי, זהו זה" היא אומרת, "חמישים ומפטיקה!" "לא!" אני קורא, "עוד!" "הביט, ניהצתי כבר שעתיים לפני שאתם הבחורים הגעתם הנה —" "רק עוד אחד! אני מבקש ממך! רק עזו שנייטו אנא!" "לא!"

ואו, לא-מסוגל (כתמידו) לשאת את התיט כול — את האבידה והאכזבה — אני מר שיט יד, תופס בו, וטר אהו אלא שאני פוגע ישר בעין שלי. משיכה מעשה-אמן בידי המאסטרנו בכבודו ובעצמו, והקצף יוצא מתוכו. אני שואל אותך, מי מטיב להשפץ אותו יותר ממי עצמי?

"יהודון בן-כלבה", צורחת "בועה-פועה", "השפכת זרע על כל הספה ועל הקירות!" "חטפתי את זה בעין! ואת שלא תקרא לי יהודון!" "אתה כן יהודון, יהודון! השפכת את זה על הכל, בן-כלבה מסונף שכמוך!" זה בדיוק כפי שהורי היה הריוני — מח' לוקת ראשונה, ותהא זעירה כאשר תהיה, והדבר היחיד ששיקטע יודעת זה לקרוא לך יהודי מולכלך. איזו תגלית אימה — הורי שלעולם אינם צודקים... צודקים! והעין שלי — כאילו הטילה לתוך אש — ואני זוכר עכשיו למה. על איי-השדים, סיפר לנו סמולקה, היו השומרים נוהגים להתעלל ב' אסירים על-ידי שהיו משפטים פרע בעיניי הם ומעוררים אותם. אני מתעורר! שיקטע נענה בידה החסופה בחדק שלי, ועכשיו יאבד מאורי-עיני לנצח! דוקטור, להבין את הפסיכולוגיה שלי זה קשה כמעט כמו לה' בין ספר של כיתה א' בית-ספר עממי! מי זקוק לחלומות, אני שואל אותך? מי זקוק לפרויד? לרוז פראנצבלאו מה-ניו-יורק פוסט יש די שכל לעשות אנאליזה של אחד כמוני! "יהודון!" היא צוחקת. "מגזע העבריים אתה אפילו לא יכול לגמור בלי למשוך ב' עצמך בזרובון שלך, ממזר יהודי מתרום מסונף!"

ביקורו בישראל

ברוח! במנוסה, שוב נמלט — וממה? ממישהו אחר שהיה רוצה שאהיה קדוש! מה שאיני! ואיני רוצה או מתכוון להיות! לא, הרגשתי-חטא מצדי היא קומית! לא רוצה לשמוע על כך! אם היא תחאבד — אך לא זה מה שהיא עומדת לעשות. לא, זה יהיה הרבה יותר אינסוף! היא תסלף לראש-העיר! ועל כן אני בורח! אך היא לא תעשה זאת. אך היא כן תעשה. מן הסתם כבר עשתה... אך האם באמת צערי אנושי הוא זה? חשבתי שזה יהיה משהו נשגב יותר! סבל אומר כבודו סבל בעל משמעות — משהו אולי, נוסח אברהם לינקולן. טראג' גדיה, לא מהתלה! תיארת לי בדמיני משהו יותר סופוקלסי. "המשחרר הגדול" וכיוצא בזה. ודאי מעולם לא עלה על דעתי שאסיים בכך, שאשתדל להוציא מ' עבדות לחירות רק את הזיון שלי. שלח את אבריו הנה, זוהי טיסמתו של פורטנוג. זהו סיפור-חיי, מסוכס כולו בשלוש מילים הראויות גסות. איזו קארי קאטורה! הפוליטיקה שלי נובעת כולה מן הפוג שלי! אמני ההשפכה של העולם התאחדו! אין לכם מה לאבד חוץ ממוחכם! איזו מפלצת אנו! איני אהב שום אדם ושום דבר! לא אהוב ולא אהב! ועמד לשמש בתור פרופימו של ג'ון לינדסי!

כך היה נדמה שעה אחרי צאתי מאתונה... חלומי מתחיל ברגע רדתי מן המסוס. אני במלית-תופה שמעולם לא הייתי בו לפניך, וכל האנשים שאני רואה — נוסעים, דיילות, מוכרי-כרטיסים, סבלים, טייסים, נהגי-מוניות — כולם יהודים. האם זה כליך שונה מן החלומות ש' מספרים לך החולים שלך? האם זה כליך שונה מן הניסיון שאדם מתנסה בשונו? אך בהקיצ' מי שמע על דבר כזה? אפילו הכתובות על הקירות לי יורי דיות — חריתות-קיר יהודיות! הדגל הוא יהודי. הפנים הם הפנים שאתה רואה בשדרת צ'אנסלורו פני שכני, דודי, מורתי, הורי, וידידי מימי-נוערי. פנים כפני! אני! אלא שהם נעים על רקע מסך לבן ושמש מלהטת ועלוה טרופית דוקרנית. ואין זה חוף-מאימי. לא, פני אירופה המזרחית, אך כמסחוי-קשת מאפריקה! אני יוצא מחדרי כדי ללכת ולהשתכשך בים עם היהודים השחמים. אני שוחה במקום שההמון צפוף ביותר. אני משתעשע בים מלא יהודים! יהודים על-ידי, מנת רים משמחה! התבונן באבריהם היהודיים החותרים במים היהודיים! הסתכל על הילדים היהודים הצוחקים כאילו הם הבעלים פה... מה שהם באמת! והמציל, גם הוא יהודי! לכל אורכו ורוחבו של החוף, עד כמה שיכול אני לראות, יהודים — ועוד רבים נוהרים במשך כל הבוקר הנאה, כמו מקר-השפע. אני משתרע על החוף, אני עוצם את עיני. מעל לראשי אני שומע רעש של מנוע: אני פחד, מסוס יהודי. אני קונה גלידה יהודית ממוכר יהודי. "האין זה משהו?" אני אומר לעצמי. "ארץ יהודית!" אך נקל לומר זאת מאשר להבין זאת; אלכס בארץ-הפלאות.

אחרי הצהריים אני קושר ידיות עם אשה צעירה בעלת עיניים ירוקות ועור שוף, סגן בצבא היהודי. בערב לוקחת אותי הסגן לבאר באזור-הנמל. הקצוות, אומרת היא, רובם טורים. טורים יהודים! כן, אני צוחק והיא שואלת, מה כליך מצחיק. אני נרגש בגלל גופה הקטן ומעורר-התשוקה המהודק באמצעותו בחגורת-ב'החאקי הרחבה שלה. אך איזה יצור קטן, תקיף, חסר הומור ושליט בעצמו! איני יודע אם תרשה לי להזמין בשבילה, אפילו זיבתי עברית. "מה אתה אהב יותר?" היא שואלת אותי אחרי שכל אחד מאתנו רוקן בקבוק של בירה יהודית, "טראקטור רים, דחפורים או טאנקים?" אני שוב צוחק.

אני מזמין אותה לבוא עימי לבית-המלון. בחדר אנחנו נאבקים, מתנשקים, מתחיי לים להתפשט ולפתע אובד לי קישו-האבר שלי. "אתה רואה", אומרת הסגן כאילו נתאשרו חשדותיה, "אתה כלל לא מחבב אותי". כן, אתה, אתה, אני עונה, "מאז ראיתי אותך בים אני מחבב אותך, אני באמת מחבב, את חלקלקת כמו כלביים קטן...". אבל אחרי-כך, מבלבל ומחוסל מחמת התכווצות התפיחה, אני פורץ — "אבל יתכן שיש לי מחלה, תביני, זה לא יהיה הוגן". אתה חושב שגם זה מצחיק? מצפצפת היא בכעס, לובשת את מדיה ועוזבת.

דמותו, סיליפ רות. אולם כאשר לגורמי החרדות, נטושה ה' מחלוקת הפסיכולוגית והספרותית-ביקורתית. אלכס פורטנוג גדל והתבגר תוך נסיון התנכרות מודע אל מוצאו היהודי. ההסביבה הגדולה שלו בקשר לכך הוא האף היהודי המסמך את מוצאו תמיד. אבל ככל שהיא בורה מעברו היהודי, כתיורו שהוא בורה משתלטנותה של אמו היהודיה, רודף אחרי עברה, מוצאו, וסוגר עליו מכל צד.

בריחותיו המיניות של אלכס פורטנוג מביאות אותו ל' הכרה עקיפה שבעייתו האמיתית היא חוסר הזהות כיהודי אמריקאי והעדר השייכות לסביבתו. מה שברצוני לימר, דוקטור, הוא מגיע לידי נילוי זה